

A klímapszihológiáról

A klímavédelemből ki mindenki kaszál és mi mindent hoz a felszínre

Kivételesen kezdjük egy képpel: itt a Greta pénteki iskolasztrájkjából kifejlődött klímavédelmi mozgalom aktivistái láthatók. Kivétel nélkül fiatalok és máris manipuláltak.

Von FridaysForFuture Deutschland – 20190125 Fridays for Future Berlin, CC BY 2.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=78205996>

Ehhez jól illeszkednek egy újságcikkből olvasottak¹: „Állj közénk a kulcskifejezés. A baloldal ugyanis, ha az örökéletet nem is tudja megígérni, az örök békeharcot azt igen, és azt is, aki ebben részt vesz a megfelelő progresszív, haladó oldalon, az az új uralkodó osztály, a virtuális marxista proletárhatalom kivételezett tagja lesz. (...) Ám a valóságban a globalista háttérhatalom osztja a lapokat. (...) A kiválasztás fő szempontja a vak engedelmesség. Ugyanígy a köznapi életben is arra nevelik a gyermekeket, a fiatalokat, hogy ha érvényesülni akarnak, mindenben és maximálisan kövessék a divatot, a trendet, és ha elsajátították a helyes baloldali – függetlennek hazudott – szemléletet, sok ajtó megnyílik számukra. Amennyiben rájönnek arra, hogy nem az számít, mit tudnak, mit teljesítenek, pusztán az, hogy hol állnak, hova tartoznak, akkor fényes karrier várhat rájuk. Még hátrány is lehet számukra a több ismeret, nagyobb felkészültség, mivel ezáltal megbízhatatlanoknak minősülhetnek, miután nem függenek feltétlenül attól a hatalomtól, amit régen a Párt testesített meg, ma meg a különböző politikai aktivista szervezetek, NGO-k, amelyek közvetítik a magasságos, felsőbbrendű, nyílt társadalmi központi akaratot.”

Hát, ezek után visszatérhetünk a tüntető fiatalokhoz, és a klímavédelemhez. Ma már ott tartunk, hogy a „legnevezetesebb” klímahívók összefogásával egy tanácsadó könyv jelent

¹ Megyeri Dávid: Ez a harc lesz a végső, meg a többi. Magyar Nemzet, 2022. aug. 19.

meg, amelynek két fő szerzője un. mélypszichológus(?). E könyvről ad rövid ismertetőt Grünfeld Robert. Úgy néz ki, hogy érdemes klímahisztériát és klímaproblémákat gerjeszteni.²

Grünfeld Robert

[„Klímaérzések – Hogyan kerüljünk ki a válságból a kétségbeesés helyett”](#) – ez a címe annak a könyvnek, amelyet a Klímapszichológusok Egyesülete adott ki, a *Péntekek a jövőért c. könyv folytatásaként*. A szerzők **Lea Dohm** és **Mareike Schulze**, valamint a *Psychologists for Future* szervezet.

Mojib Latif előszavával és Eckart von Hirschhausen, Carola Rackete, Özden Terli, Gregor Hagedorn, Stefan Rahmstorf és Harald Lesch közreműködésével. Egyértelmű, hogy tartalmilag mire számíthat az olvasó. (A klímavitákkal foglalkozók számára ismertek ezek a nevek, a legelvakultabb klímahívókról van ugyanis szó. PE.)

Az elmúlt 50 évben nagy pénzeket kerestek a különféle ökológiai és egészségügyi katasztrófákkal kapcsolatos rémhírekkel, amelyeknek egyike sem következett be, Helmut Schelsky elvének megfelelően.

[„Találj ki egy problémát, és ajánld fel magad megoldásként. A többiek elvégzik a munkát.”](#)

E koncepció rendkívül hasznos médiaszerkesztőségek, politikusok, aktivisták és áltudósok számára, akikhez kapcsolódik egy másik nem mellékes csoport: a világvége tündérmesék haszonlesői, akik e témáról szóló könyvekkel szereznek pénzt vagy hírnevet. Frank Schätzing és [Jonathan Franzen éghajlat-összeomlásról szóló könyveket írtak](#) – bár nekik semmi ilyesmire nem volt szükségük. Úgy tűnik azonban, hogy Hirschhausennek és Lauterbachnak szüksége volt erre, 2019 és 21 óta hirtelen nevet szereztek maguknak Greta nyomán a klímátémában.

Úgy tűnik, **Mareike Schulzenak** és **Lea Dohmnak**, akik mindketten mélypszichológiai terapeutaként dolgoznak, ugyancsak szükségük van az említett koncepcióra (üdvözllet a betegeknek).

"Mindannyian nap mint nap figyelmen kívül hagyjuk a klímaválságot. Vagy inkább: a hozzá kapcsolódó érzéseinket", állítja a „két hozzáértő és felelős” szerző - valószínűleg a média és az iskola által kiváltott klímapánikra és depresszióra utalva, amelyet néhány, az FFF (FridaysForFuture) környezethez tartozó jobbmódú leánygyermeknél tapasztalnak. Valójában a két terapeuta diagnózisa inkább ideológiai konstrukció, mivel az FFF demonstrációkon a lányok többnyire jó hangulatúnak és szórakozottnak tűnnek. A demók által gyakran hátrahagyott szemétkupacok és a klíma megmentők, mint például a hosszútávfutó Lujzának tipikusan paradox viselkedése sem éppen komoly és félelmetes meggyőződésről tanúskodik.

² Grünfeld Robert: „Klimagefühle”: Psycho-Beraterbuch der „Psychologists for future”. EIKE, Aug. 19. 2022

Mit is írnak a szerzők tételesen?

Kezdjük mindjárt a **Mojib Latif-fal**. A '90-es évek és a korai 2000-as évek legismertebb klímaalarmista arc, a CO2 milliárdos Al Gorehoz hasonlóan, nagyrészt visszavonult a nyilvánosság elől, és most inkább a háttérből „dolgozik” a *Németországi Római Klubon* (RoB) keresztül. A könyv előszavában kissé unottan kongatja a jól ismert vészharangot – a CO2 rekordmagasságon, közel a vég, ezúttal tényleg. Ironikus módon még az RoB-t is megemlíti – és Aurelio Pecceit, a nyugati oligarchamozgalom alapító atyját, aki milliárdjait politikai hatalommá akarja váltani, és ennek érdekében folyamatosan különböző ökológiai és egészségügyi katasztrófákat talál ki.

Stefan "Golfstrom" **Rahmstorf**: „A klímaválság beárnyékolja és megváltoztatja életünk hátralévő részét. Ez kellemetlen érzéseket vált ki. Ez a könyv reményt ad, és segít abban, hogy az érzések cselekvésre ösztönözzenek ahelyett, hogy megbénítanak.”

Mit akar ezzel mondani? Nem lehet másként érteni, mint hogy az utcán kell maradni, mert a tapasztalatok szerint a pénteki iskolásoknak nehézségeik vannak az oktatásban.

A főszövegben a szerző, **Schulze** elmagyarázza, hogy a 2019-es Greta hype ébresztette fel. „Úgy érzem magam, mintha cunami sújtott volna. És hirtelen sok minden értelmet nyert.” Őszintén szólva ez úgy hangzik, mint egy Jehova Tanújának ébredési élménye. Korábban nem tudta besorolni az időjárás szélsőségeket, mint például a 2018-as „rendellenes meleg nyarat”. Azt is mondhatnánk: egy teljesen normális jelenséget, a nyárközépi hőséget választotta szelektíven egy dogma bizonyítékának.

Schulze a továbbiakban leírja, hogy miképpen politizálta őt Greta tudósítása. Pszichológiailag érdekes, sőt, hiszen már régen elvégezte a szakmunkásképzőt, volt munkatapasztalata és gyereke is. Hogy dőlhet be egy ilyen ember Ingmar Rentzhog PR-átverésének? Végül is Greta még csak 15 éves volt pályafutása elején, és egyszerűen nem volt felmutatható szakértelme, még formálisan sem, mint Latifnak vagy Rahmstorfnak. Miért nem villanyozták fel annyira a riogató professzorok és sok más téveszmét hirdető professzor figyelmeztetései, mint a Greta hype? Valószínűleg azért, mert Rentzhog stratégiája az archaikus érzelmi ösztönökre apellált, míg a klimatológusok meglehetősen száraz és autistának tűnő magyarázatai alig keltenek érzelmeket – ugyanolyan hatással vannak a nőkre, mint a lottószámok olvasása.

Kolleganője **Dohm** azt is leírja, hogy a Greta-évben vált a *Globális Felmelegedés Egyházának* hívévé. Korábban olvasta David Wallace-Wells *A lakhatatlan föld* (The Uninhabitable Earth) című könyvét, de nem hitt a riogató szerzőnek. Ez a kritikai önértékelés figyelemre méltó teljesítménye volt; Dohm azonban nem bírta a média és feltehetően a miliőre jellemző nyomást: végül ő is elment a gyerekeivel a hannoveri FFF-tüntetésre. Kár volt.

Az érzelem legyőzi a megismerést, mint oly gyakran

A könyvből egy ide illő idézet: „Hogyan érzem magam, és mit akarok tenni miatta vagy érte?”

Érdekes módon a narcisztikus személyiségek központi jellemzője, a saját érzés és perspektíva monotematikus megkérdőjelezése. A klímaválság-elmélet támogatóitól inkább felelős etikai gondolkodást kellene várni, abban az értelemben, hogy "Mi történik az én országgal, a

családommal, a régiómmal?". Ehelyett a két szerző megfogalmazásai feltűnően hasonlítanak **Emila Fester**, a Bundestag legfiatalabb és legszakmaiatlanabb képviselőjének retorikájához.

A könyvben következetesen foglalkoznak az „érzelmi szabályozás” témájával, ami a jól táplált és védett középosztálybeli gyerekek legfontosabb problémája. Ebbe a csoportba tartoznak a szerzők is, hiszen például Dohm arról számol be, hogy miképpen tombolt a lakásban, és "minden éghajlati frusztrációját a férje lábai elé hányta". Kapcsolatfelvételekkel és csoportos terápiával kezelte magát, például egy [FUNK szerkesztővel](#).

A könyv megmagyarázza azt is, hogy miért nem tesznek oly sokan semmit az éghajlati válság ellen, annak ellenére, hogy állítólagosan "védekező mechanizmusokkal", "érzelmi védelemmel" rendelkeznek. Van egy alternatív magyarázatunk: szinte senki sem hisz a rémhírekben. Az emberek akkor fejezik ki hitüket, ha az hasznos; ha költségek merülnek fel, egyszerűen adj felhajtás nélkül, és szállj fel egy hosszú távú repülőgépre.

"Segítenünk kell" azt jelenti: "Segítened kell!"

Érdekes módon a szerzők a „klímaprotekcionisták” jellegzetes jelenségeként, a "racionális ellensúlyozást" nevezik meg. Ennek megfelelően az érintettek bevallanak maguknak néhány klímakárosító cselekedetet, de különben a lemondást gyakorolják. Tényleg? Néhány önkéntes lemondásról van szó, általában csak átmenetileg (pl. vegetarianizmus), ami különösebben nem is releváns – éppen ellenkezőleg, csak a pszichológiai haszon jelentős.

A „**többieknek**” akkor tényleg tenniük kellene valamit – például a médiának, ahogy a könyv egy kis kitérő fejezetében ezt hangsúlyozza. „Elnézést?” – teszi fel a kérdést az olvasó, mert a DACH-országok (Németország, Ausztria, Svájc) tömegtájékoztatása nem éppen tartózkodó a klíma-témában. Mit is kritizálnak akkor a szerzők? Azt állítják, hogy a vezetők vagy politikusok megnyugtató kijelentéseit kommentár nélkül sugározzák, azt a benyomást keltve, mintha bármi is történe.

Groteszk kijelentés ez, hiszen a tömegtájékoztatás és az udvari tudósok nem fáradnak bele abba, hogy folyamatosan olyan új problémákat találjanak ki, amelyeket "a klímaválság" generál. Gondoljunk csak a 2021-es nyári árvízre, és a legutóbbi a halpusztulásra, amelyet a médiaaktivisták a „klímaváltozás” következményeként aposztrofálnak, és sokkal konkrétabb ill. profánabb témák, mint például a zöld politikusok kudarca és felelősége egyáltalán nem kerül szóba.

Érzelmi éghajlati hatások

A könyvben Schulze és Dohm ismerteti a klímaválság "problémáit" és azok érzelmi következményeit – nincs ellenérv vagy ellenbizonyíték. Írnak például az olvadó Thwaites-gleccserről, de teljesen figyelmen kívül hagyják az újra növvő jégnyelveket, mint például az Egyesült Államok Glacier Nemzeti Parkjában. A két szerző beismeri, hogy egyes időjárási jelenségeknek semmi köze az éghajlathoz, ezek viszont akkor a CO₂ válság következményei lehetnek – mint például az Ahr-völgyi árvíz. A szerzők még attól sem riadnak vissza, hogy a fertőzési hullámokat („járványokat”) a klímaváltozás következményeként állítsák be.

A különbségtételek hasznosak lehetnek azok számára, akik aggódnak az éghajlat miatt. Az ember észreveszi, hogy a két pszichológus a valóság szelektív észlelésének jól ismert pszichológiai csapdájába esik, mert az társadalmilag és anyagilag hasznos. Nem törődnek a

valódi emberi problémákkal, mint amilyen például a szegénységtől vagy a hidegtől való félelem, amit éppen a kóros klímamentő politika okoz. Túl gazdagok ehhez.

Maguk a szerzők burkoltan beismerik, hogy egy önmege erősítő elit visszhangkamrájában mozognak. Nemcsak a "Pszichológusok a jövőért" szervezetükkel részei az FFF színterének, hanem gyakran együttműködnek olyan professzionális pánikkeltőkkel is, mint Özden Terli, akiknek nézeteit a könyv több helyen is megismétli. Emellett azt tanácsolják, hogy e témakörben végezzen kutatásokat a Potsdami Éghajlatkutató Intézet (PIK) és csatlakozzunk klímaaktivista csoportokhoz.

Az „éghajlati félelem” mellett a könyv egyik fejezete haraggal „klímaproblémaként” kezeli, hogy a politikusok nem tesznek eleget az „apokalipszis” ellen. Azok a polgárok, akik remegnek a szörnyű energiaköltségektől, az ilyen mondatokat gúnynak fogják tekinteni. Hiszen Németországban már több mint 30 ezer drága szélturbina üzemel, három kivétellel az alapterhelést biztosítani képes atomerőművek mindegyikét és a szénerőművek egy részét leállították, az Oroszország iránti egyoldalú elkötelezettség örültségnek bizonyult a háború miatt bevezetett szankciók következtében – és valaki még azt meri állítani, hogy a politikusok túl keveset tettek az éghajlatért? Nagyon is sokat, csak mindig rossz irányban.

Ezt követi az "éghajlati szomorúságról" szóló fejezet. Leírja a haldokló németországi természetet - kéregbogárfertőzés, kiszáradt talaj, autópálya az erdön keresztül.... Ami hiányzik a felsorolásból, az Eckart von Hirschhausen pánikgyászos cikkeiből ismerős, például az Alverde című drogériás magazinból: szélturbinák, monokultúrák olajpálmák számára és temetőszerű fotovoltaikus parkok. A szélturbinák miatt történő erdőirtásról sem esik szó. Az, hogy a monokultúrákban a kéregbogárfertőzésnek és az autópálya-építésnek semmi köze az éghajlathoz, nem számít - a valóság szelektív és keretbe foglalt érzékelése.

Carola Rackete migránsmentő és éghajlatvédelmi aktivista szerint az éghajlati válság egy "bűnügyi történet", mert néhány ember és vállalat tönkreteszi az éghajlatot, miközben rengeteg pénzt keresnek, de végül mindent a társadalomnak kell megfizetnie. Igazán groteszk kivetítés: valóban vannak olyan haszonlesők, mint Elon Musk, Al Gore vagy Greta Thunberg szülei, akik klímatanúsítványokkal kasszíroznak - Musk esetében valószínűleg több tízmilliárdokat. Végső soron nem elég, hogy az adófizető polgárok fizetnek mindent, de a tetejében még pánikban is tartják őket a PR-szakértők, mint Carola Rackete vagy a könyvünk két szerzője.

* * *

Mit is fűzhetünk mindehhez? A klímavédelem egyre cifrább, egyre több légy, sakál és keselyű gyűlik körülötte. Most megtudtuk, hogy a pszicho-tanácsadók is megjelentek. Új szavakkal és kifejezésekkel, tudományosnak maszkírozott nyelvezettel és könyvekkel. Megtudtuk, hogy érzelmi klímahatások érnek bennünket, klímaérzéseknek vagyunk kitéve, klímaszomorúságba eshetünk és klímadepresszióba kerülhetünk.

Mindezt egy hazai ellenzéki párt felül is múlja: „klímabérlet” bevezetését javasolja.

Németország, Franciaország és a többi nyugati ország retteg a téltől, energiamegtakarítási előírásokat vezetnek be. Igazi baloldali-liberális megszorítási, szankcionálási politika. A nyugat-európai politikusok és kormányok még mindig nem ismerik be, hogy mindez az elhibázott közös klíma- és energiapolitikájuknak a következménye. Nevetséges és az állampolgáraikat megalázó intézkedéseket bevezetésével készülnek a télre.

Pedig a megoldás egyszerű: le kell állítani a szél- és naperőművek további építését és a dekarbonizációt. Minél előbb ismét üzembe kell helyezni a működőképes atomerőműveket, és a tüzelőanyaggal ellátható széntüzelésű erőműveket. Újra létre kell hozni az optimális összetételű és magas szintű ellátásbiztonságot garantáló erőműrendszert. A biztonságos gázellátás érdekében pedig azokkal az országokkal kell megállapodni, amelyek képesek gázt szállítani. Ezek közül egyelőre nem hagyható ki Oroszország. De ha más forrásból drágábban akarnak gázt vásárolni, ám tegyék a saját állampolgáraik kárára. E közben a politikusok azonban ne felejtsek el, hogy nekik elsősorban és mindenekelőtt az állampolgáraikat, a NÉPET kell(ene) szolgálniuk, az Ő érdekeiket kell képviselniük. Nem ideológiákat, nem más országok (háttér)politikusainak, a báránybőrbe bújt farkasoknak az érdekeit! Ilyen egyszerű. Majdnem elfelejtettem: és minél előbb ki kell kényszeríteni az orosz-ukrán háború befejezését, békekötéssel. Ez EURÓPA igazi érdeke. Mi itt Közép-Európában nem szeretjük, ha az USA itt a szomszédunkban visel háborút. A háborús gyakorlataival és fegyvereivel maradjon Amerikában. És akkor végül ismét lesz biztonságos és megfizethető energiánk. Ilyen egyszerű a racionális energiapolitika. Amennyiben képes a politika még egy fontos tanulság levonására: jobb, ha a biztonságos energiaellátást a szakemberekre bízta!

(Petz Ernő, 2022. 08. 31.)

Egy rövid örömhír: a születésnapomon az Országos Atomenergia Hivatal kiadta a Paksi Atomerőmű II. létesítési engedélyét. Sajnos elfogadhatatlanul nagy késéssel. Másnap az alapgödör kiásásának máris nekiindultak a markolók. A hír hiteles, láttam.